

Arrest

nr. 214 048 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 4 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2016 wordt een einde gesteld aan het verblijf van eerste verzoekster, haar echtgenoot en de minderjarige verzoekers nadat werd vastgesteld dat de echtgenoot een verblijfsrecht verwierf

op grond van een schijnhuwelijk met een Belgische vrouw. De beroepen die hiertegen werden ingediend werden door de Raad verworpen bij arresten nrs. 186 706 en 186 707 van 12 mei 2017.

1.2. Op 23 januari 2017 dient verzoekster voor zichzelf en haar vier minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 23 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van 23 januari 2017 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2017 werd ingediend door :

*[R.S.]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

en als wettelijke vertegenwoordiger van [R.E.], [...], [R.B.], [...], [R.A.], [...] en [R.A.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene heeft haar verblijfsrecht verworven nadat zij op 13.07.2007 in het huwelijk is getreden met de heer [R.B.], die zelf zijn verblijfsrecht had verkregen door een huwelijk met mevrouw [V.] Belgische onderdane). Op 14.04.2016 heeft het Hof van Beroep van Gent (Ref 2014/AR/2196) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 19.06.2014 (Ref AR /2013/ 1127/A) bevestigd en heeft zo het huwelijk van de heer [R.B.] dd. 11.06.2004 met mevrouw Vermeersch vernietigd als een schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk [R.B.] ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van mijnheer [R.B.], nooit bestaan waardoor ook het verblijf van betrokkene en de kinderen nooit heeft bestaan. Het verblijfsrecht van de heer [R.B.] was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Er wordt niet ontkent dat op het moment van het huwelijk tussen de heer [R.B.] en zijn Belgische echtgenote hij ook een relatie had met betrokkene en dat zij op dat moment zelfs reeds een kindje hadden samen. Er wordt ook toegegeven dat er binnen de periode van huwelijk met Mevr. [V.] inderdaad een 2e kind geboren werd in 2006.

Het feit eenieder recht heeft op respect voor zijn prive-leven, zijn familie-en gezinsleven, vormen geen buitengewone omstandigheden. Ook wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene haalt aan dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en art. 28 (recht op onderwijs), ze hier niet alleen familiale banden heeft maar ook een sociaal en economisch welzijn, ze hier samen met haar kinderen meer dan 6 jaar ononderbroken heeft verbleven, de kinderen hier school hebben gelopen en ze een duurzame vriendschapsrelatie hebben opgebouwd. Betrokkene legt schoolattest dd. 25.10.2016 vanwege Guldensporencollege betreffende [R.E.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.B.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.]. Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scolarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

De overige aangehaalde elementen (werkbereid zou zijn (sedert 02.02.2013 tewerkgesteld is bij NV Vermauts) en ze een aardig mondje Nederlandse spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"Door ten onrechte geen rekening te houden met de buitengewone omstandigheden

3.1.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het zorgvuldigheid beginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

3.2.

De aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. bestaat enerzijds uit een ontvankelijkheidsfase, en anderzijds uit een gegrondheidsfase.

De eerste stap betreft de ontvankelijkheid.

In casu werd enkel een beslissing genomen aangaande de ontvankelijkheid, niet aangaande de gegrondheid.

Normalerwijs moet een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis Vw. ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dergelijke aanvraag tot verblijfsmachtiging kan uitzonderlijk eveneens ingediend worden bij de burgemeester van de plaats waar verzoekers verblijven indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

In casu zijn deze buitengewone omstandigheden onmiskenbaar aanwezig.

3.3.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift uitgebreid stilgestaan bij de in casu aanwezige buitengewone omstandigheden.

Er dient op gewezen te worden dat werd geoordeeld over de ontvankelijkheidsfase, niet over de gegrondheidsfase.

Het gaat enkel en alleen om de vraag of de aanvraag kan worden ingediend in het land van herkomst, dan wel of dit zeer grote moeilijkheden met zich zou meebrengen.

Vooreerst verwees verzoekster naar het gegeven dat verzoekster al haar contacten en sociale belangen in België heeft uitgebouwd, en een terugkeer naar eigen land louter en alleen om de aanvraag in te dienen zou impliceren dat verzoekster lange tijd volledige afgesloten wordt van haar vertrouwde omgeving en haar volledige privéleven, menselijke contacten en sociale contacten zou worden tegengehouden.

3.4.

In het bijzonder verwees verzoekster dat onmogelijk voorbij kan worden gegaan aan het feit dat verzoekster vier kinderen heeft, die allen school lopen in België, waarvan 1 kind bovendien in België is geboren en nooit anders heeft gekend.

Verzoekster verwees in die zin naar artikel 3 en 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het kind:

“Zoals reeds aangehaald supra is verzoekster samen met haar drie oudste kinderen aangekomen op het grondgebied van het Rijk.

Alhier werd nog een vierde kindje geboren.

Supra werd reeds een verzicht gegeven van de leergangen welke de 4 kinderen op heden volgen.

Artikel 3 van het Internationaal verdrag van de Rechten van het kind stipuleert klaar en duidelijk dat alle acties die betrekking hebben op het kind moeten worden genomen in zijn of haar belang.

De kinderen van verzoekster samen met haar laten afreizen naar hun land van herkomst houdt niet alleen een inbreuk in op artikel 3 van het IVRK doch ook op artikel 28 van voormeld verdrag.

Wanneer deze kinderen nu mee dienen af te reizen naar het voor hen onbekende land van herkomst van verzoekster dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoekster, leerkrachten, ... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest. Voor de kinderen van verzoekster is het belangrijk dat het gewoon stramien van vooruitgang en ontwikkeling – zoals het op heden gewoons is – verder kan blijven volgen”

Het is duidelijk dat verzoekster als buitengewone omstandigheid in het bijzonder aanhaalde dat de kinderen niet zomaar even naar hun eigen land terug kunnen reizen louter en alleen om de aanvraag in te dienen, zonder dat dit grote onoverkomelijke moeilijkheden met zich zou meebrengen.

De kinderen zijn reeds jaren in België, volgen hier school, en hebben niet de minste band meer met hun land van herkomst.

Het recht op onderwijs voor minderjarigen dient gewaarborgd te blijven.

De kinderen volgen hier school, en indien zij naar hun land van herkomst dienen terug te keren, louter om de aanvraag in te dienen, worden zou onthouden van de voortgang van hun studies.

Zij kunnen niet zomaar hun studies verder zetten in een ander land, met andere taal die zij niet begrijpen, noch lezen of schrijven.

Door verzoekster te verplichten de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, wordt het hoger belang van het kind zwaar geschaad.

De kinderen zouden een leerachterstand ontwikkelen, die onmogelijk nog in te halen valt.

3.5.

De verwerende stelt omtrent deze buitengewone omstandigheid in de bestreden beslissing:

“Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader”

De verwerende partij maakt hierbij blijkbaar reeds een beoordeling ten gronde.

In casu werd evenwel niet geoordeeld ten gronde, doch louter omtrent de onvankelijkheidsvereiste, nl. zijn er buitengewone omstandigheden aanwezig opdat de aanvraag in België kan worden ingediend.

De verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij, en motiveert omtrent het behoud van het verblijfsrecht (waaromtrent dus wordt geoordeeld dat de aangehaalde elementen onvoldoende zijn om het verblijfsrecht te behouden), doch oordeelt niet omtrent de vraag of deze elementen buitengewone omstandigheden zouden betreffen om de aanvraag al dan niet in België te kunnen indienen.

Verder motiveert de verwerende partij dat het door verzoekster aangehaalde verdrag voor de rechten van het kind geen directe werking zou hebben.

Dit is evenwel in casu niet relevant waar dient te worden geoordeeld of de ingeroepen elementen buitengewoon zijn in de zin dat een indiening in België mogelijk is.

3.6.

In casu zijn onmiskenbaar buitengewone omstandigheden aanwezig, waar expliciet werd verwezen naar het school lopen van de kinderen en de leerachterstand die zij in geval van een verplichte terugkeer louter om de aanvraag in te kunnen dienen zouden oplopen.

De buitengewone omstandigheid is in het bijzonder dat de tijdelijke verwijdering een leerachterstand zou veroorzaken, indien de aanvraag in het buitenland zou moeten worden ingediend.

In casu wordt evenwel aan dit gegeven voorbij gegaan, wordt niet geoordeeld omtrent de vraag of deze elementen al dan niet buitengewoon zijn voor wat betreft de onvankelijkheidsvereiste, doch wordt louter gemotiveerd dat de elementen onvoldoende zouden zijn om het verblijfsrecht te behouden.

Verzoekster heeft op heden trouwens geen verblijfsrecht (reden waarom de aanvraag werd ingediend), haar verblijfsrecht was immers reeds afgekomen. In die zin is de motivering aangaande het al dan niet behouden van het verblijfsrecht volledig naast de kwestie.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld nopens het school lopen van de kinderen:

“Betrokkene haalt aan dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en art. 28 (recht op onderwijs), ze hier niet alleen familiale banden heeft maar ook een sociaal en economisch wel zijn, ze hier samen met haar kinderen meer dan 6 jaar ononderbroken heeft verbleven, de kinderen hier school hebben gelopen en ze een duurzame vriendschapsrelatie hebben opgebouwd. Betrokkene legt schoolattest dd. 25.10.2016 vanwege Guldensporencollege betreffende [R.E.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.B.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.]. Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scolarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de

aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dat ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de kinderen in België school lopen, zonder meer.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

“Voor wat betreft het argument dat de kinderen schoolliepen terwijl ze in het bezit waren van een attest van immatriculatie kan verwezen worden naar wat hierboven reeds gesteld werd aangaande het tijdelijk en precair karakter van hun verblijf. De bestreden beslissing verhindert niet dat de kinderen van verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging uit hoofde van studiedoelinden kunnen indienen in hun land van herkomst, dit op grond van artikel 58, zonedig juncto artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers laten na concrete elementen aan te halen waaruit blijkt dat het inderdaad kennelijk onredelijk dan wel onverantwoord zou zijn hun kinderen — zelfs tijdelijk — in hun land van herkomst school te laten lopen of dat ze aldaar niet van een gelijkaardig onderwijs kunnen genieten. De bestreden beslissingen houden niet in dat de kinderen midden in het schooljaar het land dienen te verlaten, minstens kan een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aangevraagd worden om de kinderen toe te laten het aangevatte schooljaar te beëindigen. De Raad kan dan ook niet concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid door het argument van de schoollopende kinderen in casu niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Verzoekers tonen ten slotte niet in concreto aan dat hun kinderen een andere behandeling krijgen dan andere kinderen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en waar de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangewend om hen toe te laten hun schooljaar te beëindigen.” (R.v.V. nr. 94.1749 van 20.12.2012)

Terwijl de verzoekende partij haar verblijfsrecht enkel te danken heeft aan de gepleegde fraude door haar ex-echtgenoot.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging evenwel terecht geoordeeld dat het feit dat er schoolgaande kinderen zijn niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Tot slot verwijst de verwerende partij naar de motieven van het arrest nr. 186.707 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zaak:

“De Raad merkt verder nog op dat niet blijkt dat er sprake is van ernstige hinderpalen die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders verhinderen en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het voorgehouden gezinsleven verder te zetten. Specifiek wat de kinderen betreft, liggen geen aanwijzingen voor dat zij hun scholing in het herkomstland niet zullen kunnen verderzetten. De jongste twee kinderen zijn ook nog heel jong - respectievelijk vier en zes jaar oud - waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Zij staan beiden ook nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan. De twee oudste kinderen hebben verder beiden hun eerste levensjaren doorgebracht in Kosovo, waarbij zeker wat het oudste kind betreft kan worden aangenomen dat het daar ook reeds naar school is geweest. Er kan ook aangenomen worden dat zijn kinderen minstens een basis van een van de talen in het herkomstland kunnen, gelet op feit dat dit de moedertaal is van de beide ouders alsook van de verdere familieleden waarvan velen nog steeds wonen in het land van herkomst en waarmee nog contacten bestaan.

Daargelaten de vraag in welke mate de kinderen kunnen lezen en schrijven in de moedertaal van de ouders blijkt niet dat zij dit niet op relatief korte termijn onder de knie kunnen krijgen gelet op de basis van deze taal die zij minstens reeds hebben en dit derwijze dat zij de scholing kunnen verderzetten zonder hierbij noemenswaardige achterstand op te lopen. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote in de komende maanden niet de nodige stappen kunnen ondernemen opdat de kinderen hun kennis van de moedertaal van de ouders bijschaven, derwijze dat zij volgend schooljaar zonder al te veel problemen in het herkomstland de scholing kunnen verderzetten. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Het bestuur kan aldus in beginsel oordelen dat het gepleegde bedrog van verzoeker, die zowel hem als zijn echtgenote en kinderen toelieten hun leven hier op te bouwen, zwaarder weegt dan de ongemakken die de kinderen zullen ondervinden indien zij samen met hun ouders dienen terug te keren. Er blijkt niet dat de belangen van de kinderen onherstelbaar of bijzonder ernstig zouden worden geschaad indien zij samen met hun ouders zouden dienen terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoeker en zijn gezinsleden langs beide kanten nog verschillende familieleden, en dus een sociaal opvangnetwerk, hebben in hun herkomstland hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland.”

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat verzoekers eveneens geschonden achten.

2.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.5. In casu wordt niet betwist dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van 23 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen waarin kan worden gelezen:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is”

Daarbij wordt gesteld: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”*

In hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben verzoekers gewezen op een aantal buitengewone omstandigheden die het voor hen bijzonder moeilijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. In het bijzonder werd gewezen op het volgen van de leergangen van Nederlandstalig onderwijs. In de aanvraag werd verduidelijkt dat de minderjarige verzoekers vlot Nederlands spreken en in België naar school gaan. Er werd gewezen op artikel 28 van het VN Kinderrechtenverdrag, dat het recht op onderwijs behelst, waarbij werd toegelicht:

“Wanneer deze kinderen nu mee dienen af te reizen naar het voor hen onbekende land van herkomst van verzoekster dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoekster, leerkrachten, ... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest. Voor de kinderen van verzoekster is het belangrijk dat het gewoon stramien van vooruitgang en ontwikkeling – zoals het op heden gewoons is – verder kan blijven volgen.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en art. 28 (recht op onderwijs), ze hier niet alleen familiale banden heeft maar ook een sociaal en economisch welzijn, ze hier samen met haar kinderen meer dan 6 jaar ononderbroken heeft verbleven, de kinderen hier school hebben gelopen en ze een duurzame vriendschapsrelatie hebben opgebouwd. Betrokkene legt schoolattest dd. 25.10.2016 vanwege Guldensporencollege betreffende [R.E.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.B.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.] [...], schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende [R.A.]. Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scolarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader.”

Hieruit blijkt weliswaar dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers hebben aangehaald als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch de Raad moet verzoekers bijtreden in het betoog dat hieruit geen beoordeling blijkt van de ontvankelijkheid van dit aangehaalde element, met name of het een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel blijkt dat dit aangehaalde element meteen wordt beoordeeld op zijn gegrondheid, met name of het een gegronde reden is om verzoekers te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, waarbij de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid heeft laten gelden, zonder enige uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het aangehaalde element als een mogelijke buitengewone omstandigheid. Niettemin wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging in casu in zijn geheel onontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing is bijgevolg tot stand gekomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet afdoende gemotiveerd, nu de aangehaalde redenen niet pertinent noch draagkrachtig zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat een dubbel onderzoek inhoudt waarbij in de eerste plaats de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt onderzocht.

2.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij: *“Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.”*

De Raad stelt vast dat deze repliek van de verwerende partij in wezen enkel een verderzetting is van het motief in de bestreden beslissing dat de scholingsgraad en integratie van de minderjarige verzoekers enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader, reden waarom de verwerende partij, binnen haar ruime appreciatiebevoegdheid, in de bestreden beslissing stelt dat *“deze elementen [...] geen voldoende elementen [vormen] om het verblijfsrecht te behouden”*.

Deze repliek is echter geen antwoord op het terechte betoog van verzoekers dat in casu geen uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van het aangehaalde element als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verwerende partij dat de ouders hun verantwoordelijkheid afwentelen naar de overheid, zegt op zich niets over de vraag of het aangehaalde element in casu een omstandigheid is die het voor de minderjarige verzoekers zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit deze repliek in de nota blijkt derhalve nog steeds geen beoordeling over de vraag of het schoolgaan van de minderjarige verzoekers in casu een aanvaardbare omstandigheid vormt die het aanvragen van een verblijfsmachtiging op het Belgische grondgebied rechtvaardigt. Verzoekers geven in hun verzoekschrift overigens terecht aan dat de motivering aangaande het al dan niet behouden van het verblijfsrecht *“volledig naast de kwestie”* is, omdat er in dit geval geen sprake is van een behoud van verblijfsrecht, nu dit verblijfsrecht werd beëindigd op 27 december 2016.

Verwerende partij verwijst verder naar het arrest nr. 94 179 van de Raad. Lezing van dit arrest leert dat in de betrokken beslissing, in tegenstelling tot deze zaak, wel uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom het schoolgaan van de betrokken kinderen in België niet kon worden aanzien als een buitengewone omstandigheid die verhinderde om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen, hetgeen de Raad in zijn arrest nr. 94 179 valideerde. In casu, is zulk motief niet terug te vinden in de bestreden beslissing zodat enige verwijzing naar het arrest nr. 94 179 van de Raad niet dienstig is.

De verwerende partij verwijst ook naar arrest nr. 186 707 van de Raad. In dit arrest sprak de Raad zich uit over de beslissing van 27 december 2016 tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers. In die beslissing tot beëindiging werd door de verwerende partij afgewogen of het schoolgaan van de minderjarige verzoekers een element was om het verblijfsrecht te behouden. Dit is een andere afweging dan de afweging of het aangehaalde element kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk een omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op het Belgische grondgebied wordt ingediend. Uit lezing van arrest nr. 186 707 blijkt overigens dat het motief: *“Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scolarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader.”* een motief betreft uit de beslissing van 27 december 2016 tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verwerende partij heeft dit motief integraal hernomen in de thans bestreden beslissing van 23 oktober 2017 hoewel, zoals reeds vermeld, deze beslissing steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hetgeen een andere beoordeling inhoudt dan in een beslissing tot verblijfsbeëindiging.

Hoewel in de bestreden beslissing reeds uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van het aangehaalde element als een reden om verzoekers tot verblijf te machtigen, hebben verzoekers toch nog een belang bij dit middel. Immers kan niet worden uitgesloten dat het aangehaalde element als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, waarna verzoekers eventueel nog tot verblijf kunnen worden gemachtigd op grond van een ander element dat in de aanvraag werd aangehaald.

2.7. Het middel is in de besproken mate gegrond en een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht wordt aangenomen. De verweernota laat niet toe anders besluiten. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES